

PREMOĆ FAUSTOVE DUŠE RAZUMA U DOBU DUŠE SVESTI

Da bismo razumeli proces koji ćemo pokušati da reprodukujemo, prvo moramo navesti neke stvari. U prvih 1000 godina hrišćanstvom je dominirao katolicizam, koji je uspostavio hijerarhijsku vladu, sličnu onoj u rimskom svetu, čak i pravno i administrativno, na osnovu svog zakona. Na ovaj način se uspostavio, sve gde živimo do danas, ritual koji odgovara osećajnoj duši i jedna organizacija zasnovana na duši razuma. Dakle, ono što je danas katolička crkva je uobličenje duše razuma, gde preovladava vera.. Da biste bili dobar katolik, samo se morate pokoravati i verovati.

Situacija je drugačija u centralnoj Evropi u pogledu na južne narode. U gore pomenutoj okolnosti, narodi severa, zahvaljujući protestantskoj reformi, uvode neke elemente duše svesti u svoju evoluciju, narodi oko Mediterana, nisu mogli da uspostave živi odnos sa Hristovim impulsom. Zbog ovih okolnosti, Centralni Evropljani su pozdravili novo iskustvo koje im je dolazilo iz hrišćanstva, koje je bilo blisko samim zahtevima perioda duše svesti, nešto što je bilo prisiljeno u južnim predelima. Nemački narodi, u stvari, nisu prošli kroz period duše razuma, pa su prihvatili hrišćanstvo na spontan način, koji je zbog svojih karakteristika ispunio osećanjima njihov duševni život. Ova situacija, tako različita od drugih naroda, je to što im je olakšalo težnju da pronađu novi oblik odnosa i znanja o višim svetovima.

Dok se ove promene dešavaju na severu, na jugu, Katolička crkva na svojim koncilima proglašava "istinsku doktrinu" a onaj ko se sa tim ne slaže, biće proglašen heretikom. Različitost izvan onoga što utvrđuje vlast se ne prihvata. Međutim, ta istina, držana kao takva, takođe nije trajna, jer se može menjati od jednog koncila do drugog. U ovim okolnostima, nedostaju im resursi da bi mogli da sagledaju duhovni svet, jer je, iz te vrste znanja, razlučenje istine od onoga što je lažno iluzorno. Zbog toga moraju posezati za intelektom i to je, u suštini tog toka, da ukoliko se približe - pa čak i minimalno - novim saznanjima, rezultira da je nemoguće. U ovom toku događaja, opozicione snage su postigle odlučujući trijumf protiv katolicizma na VIII ekumenskom koncilu u Carigradu (869), kada je na tim sednicama tročlani čovek bio negiran i sveden na polaritet tela i duše, eliminišući bez drhtaja ruku, duh. Posledica ovog proglašenja je da je dominikancima bilo zabranjeno, pod optužbom za greh gordosti, da nastave sa svojim teološkim studijama, jer ih je to, prema zvaničnom veruju, moglo odvojiti od vere. Jedino iskustvo koje je zaista bilo bitno u okviru uspostavljene šeme verovanja.

Od XI stoleća počinje zora duše svesna i pomoću nje sveštenstvo počinje da pokušava da demonstrira postojanje Boga iz razuma. Iako ih pokušaj ne vodi previše daleko, pokušaj se ipak događa. Učenje koje će svoj vrhunac dostići u

XV stoleću, sa Albertom Magnoom i Tomasom de Aquinoom, koji su došli do mišljenja da se sve stvari mogu dokazati rezonovanjem. Ovo, uprkos tome što je karakteristično za dušu razuma, ima svoju važnost, jer se u njoj već može nagađati pogled na novo što će doći i koje se može skovati u bliskoj budućnosti.

Ali, onda se možemo zapitati: šta je problem u ovom profilu rada koji je prihvatio katolicizam? Šta sprečava pravi napredak? Vodimo računa da je glavna stvar, koja daje značenje procesu koji sledi rimska crkva, racionalno razmišljanje. Ova vrsta razmišljanja shvata se kao nešto što podržava samo sebe bez potrebe za bilo kakvim spoljnim dokazom koji bi to potvrdio. Ovi oblici su tipični za srednjovekovno razmišljanje jer im nije potrebno, ono što se podrazumeva, potvrđivanje u iskustvu. Ali to što je bilo tako, sada se u novom svesnom razmišljanju smatra samo po sebi kao nešto nenaučno. To je razlog koji daje odgovor na početno pitanje. Ako je metoda duše svesti naučna, budući da je ona ta koju moderni čovek mora da koristi za razvijanje svesti, za vrednovanje u toj novoj okolnosti, u nju mora da prodire Hrišćanski impuls (Duhovna nauka). Iz ove perspektive shvatićemo jaz u koji prodire katoličanstvo i njegov nedostatak aktuelnosti.

A ovaj način razmišljanja (racionalni), kao što ćemo potvrditi, posledica je napretka koji je u geometriji postigao grčki svet. U njemu, kroz neosporne demonstracije, dolazimo do aksioma čija je istina nesporna. Iz tog razloga, bez sumnje, duša razuma je postigla svoje najveće dostignuće. Međutim, ova metoda se ne može prosto uvesti u svet razmišljanja. Ne mogu se logična rezonovanja ustanoviti kao aksiomi, da bi zatim kroz njih - želeli da se dostignu druga navodno shvaćena dostignuća, iz ovih početnih postulata, kao istinitih. Budući da, ako je u geometriji sve počelo od prethodne demonstracije, ovde, u logičkim mislima, ne polazimo od te nepogrešive premise, već od nečeg preuzetog iz logike - navodno - kao nespornih istina. Sledeći ovu aksiomatičnu metodu, Toma Akvinski hteo je dokazati postojanje Boga, a kad je bio pitan kako je moguće pokazati istinu tih aksioma, odgovorio je jednostavno, jer ih je Bog stavio u duše ljudi. Kao i u bilo kojem drugom problemu koji se pojavio u okviru verskog prostora, i u ovom su periodu stvari su se dokazivale, kad se nije moglo ići dalje s razumevanjem postavljenog problema, verom. Dakle, katolicizam se zasniva na racionalnoj misli koja se dokazuje samom sebi. Dekart (1596-1650) je govorio da um, kada je reč o jasnim i ispravnim idejama, zna da su one istinite. U svakom slučaju, ovi oblici, mora se to reći, predstavljeni su kao odbojni mehanizmi za podsticanje nove misli koja mora probuditi ljude. Istina je da su oni tada postavljali nerešiva pitanja, ali to je kasnije podstaklo druge da probude novu svest koja bi im dala odgovor. Dakle, samozadovoljna logička misao koja se nije morala povezati sa spoljašnjošću, pokretnom racionalnom

mišljenju; takođe isto je, poticaj koji je podstakao želju da se da odgovor na ova pitanja, ali sada, iz sposobnosti duše svesti.

Rekavši sve to, došlo je vreme da se pozabavimo uokvirenjem odgovarajućeg aparata duši svesti. A ako to uradimo na ispravan način, utvrdićemo da se to kod čoveka ne počinje pojavljivati pre 35. godine, kada se obično završava period nesvesnog razvoja duše. To je trenutak u kojem ljudsko biće mora da preuzme sebe, jer ništa neće doći - od ovog trenutka - spolja, usavršavanje svog života. To je ono što se događa na nivou čovečanstva 1413. godine kada duhovna bića prestaju da ga čuvaju. To je vreme odrastanja ljudskog roda. Čoveka. Od sada će to biti njegovi uspesi, ali i greške, kao posledice njega samog. Jedina pomoć koju će on imati od ovog trenutka jeste od USKRSLOG koja, ne dovodeći u pitanje našu slobodu, može prodreti, kad god to ljudsko biće poželi, u njegovo razmišljanje, osećaj i želju. Može biti s nama u svakom trenutku, ali samo ako ga mi osnažimo.

Stigavši ovde, već možemo da razumemo Faustovu situaciju. Astralno telo je ono u kome se nalaze želje, osećanja i emocije, ali i otvoreno mesto za Lucifera i Ahrimana. Dok Hrist na ove sile ne može da deluje. To može da učiniti samo iz LJUDSKOG JA i, osim toga, tek kada se ono dovoljno razvije da se odupre iskušenjima obojice, i da primi u sebe Hristove sile. Tek tada ih može pozvati. Jer je na Zemlji i samo, iz ove okolnosti apsolutne slobode, gde čovek može i mora da prihvati u sebi - iz sebe - HRISTA. Dakle, delo Getea, našeg doba, smešteno je u trenutku kada je čovek više siročje nego ikada od viših pomoći koje su ga, vodila u doba nesvesnosti, ali od ovog trenutka ta mogućnost to postaje samo sopstvena inicijativa.

U ovoj situaciji, napad koji su protivnici počinili bilo je iz dva fronta, kao što ga dobro Gete predstavlja u dvoglavom Mefistu:

S jedne strane, postoji kraljevstvo iz kojeg dolazi ono pseudo-duhovno, za one koji traže, umorni od materijalizma, utočište u praksi izvan svog vremena. I, ovo iskušenje se predstavlja na sledeći način: vi ste poput bogova, možete postati jedan od njih, znate šta je dobro, a šta zlo, mnogo ste bolji, lepši i istinitiji od onoga što mislite Ako me pratite, bićete kao bogovi.

S druge strane, insceniran je najrafiniraniji materijalizam: Vi ste samo ljudi - ovo se šapuće - svet vam može biti na usluzi i čak možete čak, izaći u svemir, a vaše znanje nema ograničenja. Prema tome, važno je samo da postojite u materiji, iz nje ćete dobiti moć, resurse i bogatstvo. Ako me pratite, učiniću vas besmrtnom.

Nema sumnje da je prvi kušač Lucifer, a samim tim, drugi je Ahriman. Nadalje, ovi kušači - da ne zaboravimo - mogu nam ponuditi i poklone: Lucifer umetnost a Ahriman nauku, zbog čega je njihovo iskušenje još privlačnije. Iskušavanje kome podleže Faustova želja za znanjem u svim oblastima nauke i umetnosti, pošto ga naponi u celom životu nisu odveli nigde te želi da upozna to novo znanje. Ovo je Faustovo iskušenje i novi pad modernog čoveka. Pa gde je spasonosna podrška koja će nas održati sprečavajući da padnemo u ponor?

U Gotheanumu, na kraju, na zapadu zgrade, gde članove, kroz svet svemira, vode u a more duha, smešten je PREDSTAVNIK ČOVEČANSTVA. Štajner predstavlja Hrista koji drži oboje u svojim rukama (Lucifera i Ahrimana) dok se ne postigne ravnoteža. Delo čoveka u ovoj eri isklesano je u ovoj statui, jer je njegov zadatak da ih uravnoteži, ne da ih prezira, već da nađe ravnotežu između njih. Tek tada nauka i umetnost kojoj je Faust težio dostižu svoje pravo značenje. Nauka umetnosti. . . Umetnost nauke. . . Unesite umetnost u nauku. . . Jedinствена umetnost znanja. Umetnost da saznate šta je potrebno drugom, da bi se mudrost pretvorila u ljubav koja je zadovoljila tu potrebu, a da se za uzvrat ništa ne očekuje.

A šta Faust želi? Želi sve to, ali želi da to postigne, jer su naponi koje je toliko dugo razvijao iz razuma propali, nisu ga nikamo odveli, kao donaciju bića koje mu se, u obliku psa, približio.

Moraće da se suoči sa lucifernim aspektom Mefista, koji namerava da ne dopusti da on dostigne svest, ograničavajući tako svoju slobodu i svoje nezavisno Ja, želeći da se vrati u prethodna vremena, da razvije jasnovide sposobnosti i, u njima, izgubi u sanjarenju. Takođe će imati pred sobom ahrimansku komponentu svog drugog kušača koji će pokušati da ga poveže sa materijom. Uticaj koji će se vremenom povećavati jer čovek mora da napreduje, od duše svesti, u saznanju Zemlje i nauke. Lukavstvo obojice nema granica, ono se pojavljuje pred Faustom i pred današnjim ljudima, neprestano provocirajući:

- Pojava Ja pre nego što su čovek i njegova moralna priroda spremni.
- Uverenje da je budućnost čoveka na Zemlji, stvarajući zemaljsku utopiju.
- Želja za materijalnim dobrima.
- Osnaživanje hladnog i proračunskog intelekta da bi razmišljao samo o onom delu sveta koji ga zanima.
- Sebičnost i ljubav prema moći.

I upravo su kao u slučaju Fausta, intelektualci i naučnici, oni koji mogu najlakše pasti u njegove ruke. Međutim, čovek, duša svesti, iako je tačno da je njegov trenutak da spozna spoljni svet, da je ujedno to i trenutak da prepozna da može pasti u grešku ako u tome vidi jedino što postoji. Od Fausta, ovaj problem je uvećan do te mere da je ljudsko biće steklo moć čak i da uništi planetu, bilo zbog svog progresivnog propadanja ili zbog proizvodnje oružja za masovno uništenje. Stoga je zadatak DUŠE SVESTI da dođe da pravilnog shvatanja sebe sa materijalnim svetom. A ljudi mogu doći do ovog znanja samo ako objektivno posmatraju. NAUČNIK NE MOŽE BITI SUBJEKTIVAN.

Ali KAKO TO URADITI?

Da bi se došlo do ove idealne situacije, hladno načelo intelekta, u posmatranju, mora biti zagrevano u LJUBAVI za akcijom i ubeđenjem. Intelekt koji pada u Ahrimanovu moć hladan je i proračunat, a ipak se prihvata s divljenjem, ali greškom, kao cilj. Taj stav se mora promeniti. Osećanje i razmišljanje moraju se ujediniti pre nego što poduzmete akciju u okruženju. OSETITE, volite svet. MISLITE, mislite u svetu. Tada ćemo razmišljati u svetu s ljubavlju prema svetu u delu.

To postiže Faust, i zbog toga su ga spasili anđeli, nekoliko trenutaka pre smrti, poslušajte ove reči uzete iz Geteovog teksta u tim poslednjim trenucima:

- Da! U potpunosti se predajem toj svrsi, što je poslednja reč mudrosti, a samo ko zna kako da je svakodnevno osvoji, zaslužuje slobodu i život. . .

Ako čitamo ovaj tekst kraja Faustovog života, možemo videti kako ideal ljubavi živi u njegovom umu. Ideal čovečanstva slobodnih ljudi, uklonjen iz domena bilo kojeg suverena. On u svom umu utelovljuje ideju društva zasnovanu na mudrosti koja se rođa iz ljubavi.

Čovek i dalje živi, gotovo potpuno uronjen u dušu razuma, baš kao što se to dogodilo Faustu koji ludi i čak želi da izvrši samoubistvo kad vidi da mu svo znanje nije služilo za kraj koji on stvarno želi. Tada mu je Mefisto pružio tu mogućnost za kojom čezne, da napravi skok oslanjajući se na njega, imajući u vidu da ono što je tražio u sebi, odgovor koji su donela nova vremena, nije našao u samom sebi, te otuda patnja i očaj.

Ostanimo ovde i skupimo snagu da odgovorimo na poslednji izazov koji ćemo preduzeti sa Faustom. Ali budimo svesni da smo u ovim delikatnim trenucima evolucije svi Faust. Prikazani smo, kako u njemu, tako i u likovima koji se pojavljuju u tom delu, s obzirom na njegove probleme, mane, potrebe, nespretnosti. . . koje su naše. Sam Gete je bio toliko svestan onoga što je iskazivao u svom delu, da je otišao toliko daleko da je rekao da čak i nije razumeo mnogo toga što je izloženo u tom delu i da će proći još mnogo vremena dok on ne bude moglo dati tačno značenje koje bi bilo razjašnjene velikih misterija koje su se tamo pokazane.

Pozdrav prijatelji.

Antonio Martínez Alcalá, Valencia, Španija, 2020

Preveo: Mr Đorđe Savić, Pančevo, 2020